

Arrest

nr. 158 522 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn en u bent afkomstig uit Pinyin in de North-West Province. U verklaart dat u na uw middelbare studies toelatingsexamen ging doen voor het Teacher Training College. U werd er aangesproken en gezegd dat u iemand kon omkopen om op die manier zeker geslaagd te zijn voor het examen. U wilde echter niet meewerken aan deze corrupte praktijken, maar was uiteindelijk niet geslaagd voor het examen, terwijl u het naar uw mening wel goed had gedaan. Hierna ging u dan maar sociologie studeren aan de universiteit van Dschang. Nadat u drie jaar had gestudeerd, ging u opnieuw openbaar examen doen voor de Higher Teacher Training om dan

uiteindelijk Guidance & Counseling te kunnen studeren. Opnieuw bleek dat u enkel kon slagen als u mensen omkocht. U weigerde dit te doen, maar was opnieuw niet geslaagd voor het examen. Deze ervaringen zetten u aan het denken en u beseftte dat hebzucht datgene is wat de maatschappij vernietigt. U besloot een organisatie op te richten, "The Chosen Generation" om mensen ervan te overtuigen dat hebzucht slecht is. U was echter pas afgestudeerd, waardoor u vreesde dat mensen u niet serieus zouden nemen en zouden denken dat het u enkel om het geld te doen was. Daarom besloot u eerst enige tijd te werken om zo genoeg geld te verzamelen voor de oprichting van uw organisatie. U ging dus in 2012 als de slag als juwelenverkoopster en startte uiteindelijk een groothandel in juwelen in Bamenda.

In februari 2014 hebt u dan toch "The Chosen Generation" opgericht. Twee anderen, (T.L.) en (S.S.), stapten mee in het project en jullie gingen op straat bij de mensen enquêtes afnemen over hebzucht in de maatschappij. Op 22 juni 2014 organiseerden jullie een meeting in Bamenda. Daar konden mensen op allerlei manieren, via theater, poëzie, muziek, enzovoort tot uiting brengen wat hebzucht voor hen betekende. Er waren meer dan 50 mensen aanwezig op de meeting en u hebt er een speech gegeven over hoe hebzucht de maatschappij kapot maakt.

Op 25 juni 2014, drie dagen na de meeting, kwam u te weten dat de politie bij u thuis was langs geweest en dat u zo snel mogelijk naar het politiekantoor moest gaan. Toen u daar aankwam werd u ondervraagd over "The Chosen Generation" en over de speech die u op de meeting hebt gehouden. Daarna werd u naar de gevangenis van Kumba overgebracht waar u 4 maanden en 10 dagen in isolatie werd vastgehouden. Op 3 oktober 2014 kwam een bewaker, D-man genaamd, uw cel binnen. Hij was blijkbaar een oude kennis van uw overleden vader en had veel medelijden met u, daarom hielp hij u op 4 november 2014 uit de gevangenis te ontsnappen door u een bewakersuniform te geven en samen met u naar buiten te wandelen. Aan de uitgang van de gevangenis stond een man in witte kleren op een witte fiets u op te wachten en die bracht u naar een auto, die u vervolgens naar een huis in Douala bracht. In dat huis ontmoette u (J.). Hij vertelde u dat D-man ondertussen ook problemen had gekregen omdat hij u had helpen ontsnappen en dat u daarom het land moest verlaten. (J.) regelde een vals paspoort voor u en op 18 november 2014 bent u per vliegtuig naar België gereisd. Op 19 november 2014 kwam u hier aan en op 20 november 2014 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief van uw zus neer, de envelop waarin deze brief werd opgestuurd en een filmpje van uw speech tijdens de meeting op 22 juni 2014.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten die achter u aan zaten omdat u een kritische speech had gegeven tijdens een meeting van een organisatie die u had opgericht om de hebzucht in de maatschappij aan te klagen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst bent u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke elementen van uw relaas. Zo verklaarde u dat u samen met (L.) en (S.) enquêtes ging afnemen bij mensen op straat om het probleem van hebzucht in de maatschappij aan te kaarten. U slaagt er echter niet in om concreet aan te geven wat deze enquêtes precies inhielden. U verklaart dat jullie vragen stelden als "Wat denkt u over de maatschappij, ontwikkeling en hebzucht en hoe kunnen de problemen in de maatschappij opgelost worden?" en u hebt het over de elementen van hebzucht, de wil naar meer en over hoe hebzucht invloed heeft op de maatschappij, hoe dat daarop inspeelt (CGVS I p.12, CGVS II p.11). Wanneer u er echter op wordt gewezen dat deze vragen erg vaag zijn om zomaar aan wildvreemden op straat te stellen, verklaart u dat u het had over bewustmaking over hebzucht en dat de vragen die jullie stelden leidden naar andere vragen. Wanneer mensen bijvoorbeeld vroegen wat u bedoelde met hebzucht en maatschappij, dan legde u uit wat dat betekende, namelijk "de effecten, de invloed, de elementen van hebzucht op de maatschappij" (CGVS II p.11). Er moet echter worden vastgesteld dat uw antwoorden met betrekking tot de vraagstelling tijdens de enquêtes ontzettend vaag en algemeen blijven en u er geenszins in slaagt aan te geven wat de concrete inhoud van deze enquêtes precies was, wat de mensen op uw vragen antwoordden en wat jullie daar dan mee deden. Van u als bezieler van het project "The Chosen Generation", kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u heel concreet kunt aangeven wat de bedoeling was van deze enquêtes en als u werkelijk deze enquêtes hebt afgenomen bij mensen op straat, dat u toch concreter zou kunnen antwoorden wanneer u wordt gevraagd welke vragen u aan de mensen stelde. Dit blijkt echter helemaal niet het geval te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast ernstig wordt ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw organisatie nog niet officieel geregistreerd was, maar dat u wel van plan was om dit te doen en dat u daar al naar had geïnformeerd (CGVS I p.9). Wanneer u dus wordt gevraagd waar u informatie over het registreren van organisaties hebt gehaald, blijkt dat u niet naar de bevoegde overheidsinstantie bent gegaan, omdat u niet wist welke vragen u daar zou moeten stellen

(CGVS II p.13). U bent daarentegen naar een willekeurige organisatie gegaan waarvan u een plakkaat zag staan, maar waarvan u de naam niet meer kent, u hebt het over een "bla bla people's association" en daar hebt u dan gevraagd hoe zij hun organisatie hebben laten registreren. U weet echter niet meer wie u van antwoord heeft gediend, u weet wel dat het niet de directeur was, want die was afwezig. Wie het dan wel was, herinnert u zich niet meer (CGVS II p.13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat u dan moest doen om een organisatie te laten registreren, verklaarde u dat de persoon van de "bla bla people's association" niet echt de voorwaarden kende om een organisatie te laten registreren, maar dat hij wel wist dat er verschillende niveaus van organisaties waren, namelijk de common initiative group, de associatie en de ngo (CGVS II p.13). Hoewel dit dus absoluut geen antwoord was op uw vraag hoe u een organisatie kon laten registreren, bent u hierna toch niet naar de bevoegde dienst gegaan, omdat u bezig was met het organiseren van de meeting. Verder, over de organisatie van de meeting die op 22 juni 2014 zou hebben plaatsgevonden, bent u opnieuw onaannemelijk vaag. U verklaart dat u voor het gebruik van het gebouw waar de meeting zou doorgaan een goedkeuring moest krijgen. Iemand, u weet niet meer wie (CGVS II p.11), heeft u het adres gegeven van ene Mr (J.). Wat zijn functie is, weet u echter niet, u weet ook niet of hij al dan niet voor de overheid werkt. U verklaart dat hij er gewoon voor heeft gezorgd dat u de goedkeuring kreeg voor het gebruik van een gebouw. Over materiaal dat nodig was voor de meeting, weet u niets. U verklaarde dat het niet uw verantwoordelijkheid was om bv. pennen en papier aan mensen te geven en (S.) was degene die verantwoordelijk was voor een microfoon. Waar hij die heeft gehaald, heeft hij die gekocht of geleend, weet u niet (CGVS II p.12). Er moet echter op worden gewezen dat u verklaarde de voorzitter te zijn van "The Chosen Generation" en de organisator van een evenement waar meer dan 50 personen aanwezig waren. Er kan dus in alle redelijkheid worden gesteld dat u bijzonder weinig op de hoogte blijkt te zijn van de concrete organisatie van dit gebeuren, terwijl dit wel de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Op dit door u georganiseerde evenement hebt u immers een speech gegeven die ervoor heeft gezorgd dat u meer dan vier maanden in de gevangenis hebt doorgebracht. Dat u hier zo weinig over weet te vertellen en in het algemeen zulke vage verklaringen aflegt, is niet aannemelijk en wordt niet aanvaard.

Verder moet worden vastgesteld dat u een onaannemelijk gebrek aan initiatief aan de dag legt om meer asielrelevante informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw problemen. Zo blijkt u totaal niet op de hoogte te zijn van wat er met de andere leden van "The Chosen Generation" is gebeurd na de meeting op 22 juni 2014. U weet niet of (L.) en (S.) problemen hebben gehad met de politie of of andere aanwezigen op de meeting moeilijkheden hebben ondervonden (CGVS I p.15,16). Wanneer u wordt gevraagd wat u hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen, blijkt dat u enkel via uw zus één persoon hebt gecontacteerd, (Lo.), die ook aanwezig was op de meeting, maar dat zij uw zus niet vertrouwde en geen informatie wilde geven. (Lo.) beschikt volgens u over contactgegevens van (L.) en (S.), maar ze wilde die niet geven, omdat ze bang was dat uw zus haar zou verklikken aan de politie (CGVS I p.16). Uw zus is ook langs geweest bij (L.), maar ze was niet aanwezig (CGVS II p.5), waarna niets anders meer werd ondernomen om (L.) te vinden. Wat (S.) betreft wist u al helemaal niet waar u hem zou moeten beginnen zoeken (CGVS II p.5). Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat de enige manier waarop u de twee medebestuurders van "The Chosen Generation" zou kunnen bereiken via (Lo.) is. (S.), (L.) en u hebben immers gedurende enkele maanden nauw samengewerkt om onder andere de enquêtes af te nemen en de meeting te organiseren. Dat u dus verklaart slechts via een persoon, (Lo.), die dan nog weigert mee te werken, informatie te kunnen verkrijgen over het lot van (L.) en (S.) wordt niet aanvaard en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Uw verklaring dat u de namen van de andere aanwezige mensen niet hebt onthouden en hen dus niet kunt contacteren, al dan niet rechtstreeks, voor meer informatie raakt eveneens kant noch wal. U was immers de voorzitter, de initiatiefnemer en de bezieler van het project "The Chosen Generation". Er kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van enkele personen die aanwezig waren op de meeting of dat u ten minste meer pogingen zou hebben ondernomen om informatie over hen uit te zoeken, hetzij via contacten ter plaatse, hetzij via de sociale media. Uw verklaring dat u geen facebookprofiel hebt omdat u dat gewoon niet echt interesseert (CGVS II p.3) is hier niet afdoende. Het is immers in uw eigen belang om zoveel mogelijk informatie te verkrijgen over het lot van de andere participanten van de meeting, om zo een degelijke inschatting te kunnen maken van het gevaar dat u potentieel loopt. Dat u dus zelfs geen poging zou hebben ondernomen om andere aanwezigen van de meeting te zoeken via bv. facebook, is niet overtuigend. Daarenboven is het evenmin geloofwaardig dat de enige persoon die wel over contactgegevens van andere aanwezigen op de meeting, waaronder (L.) en (S.), zou beschikken, (Lo.) is, die zelf gewoon een deelnemer van de meeting was. Uit uw verklaringen kan immers op geen enkele manier worden afgeleid dat zij een belangrijkere rol speelde in de organisatie van het event (CGVS II p.5,16).

Voorts verklaart u ook dat de politie na uw vertrek uit uw land van herkomst nog is langsgekomen om u te zoeken. U verklaart dat ze gewoon langskomen bij uw moeder en zus en dat ze dan alles overhoop halen, maar hoeveel keer dat nog is gebeurd, weet u niet, u hebt het immers niet gevraagd (CGVS II p.4). Echter, van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht om ernstige en veelvuldige pogingen te ondernemen om zich te informeren over de situatie van zijn problemen en de evolutie ervan. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u dit hebt nagelaten, waardoor opnieuw ernstig geraakt wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit al het bovenstaande moet dus worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u de initiatiefnemer en voorzitter was van een organisatie, "The Chosen Generation" genaamd, en dat u op 22 juni 2014 een meeting in naam van deze organisatie hebt georganiseerd en er een kritische speech hebt gegeven. Bijgevolg kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor verklaart te hebben gehad.

Het bedrieglijke karakter van uw verklaringen wordt verder bevestigd door het filmpje dat u neerlegde van uw speech en dat u ter beschikking stelde via de link <https://dl.dropboxusercontent.com/u/1003542/VESTORY%C2%B0S%20Video.m2ts>. Dit filmpje is volgens u het enige materiële bewijsmateriaal van het bestaan van uw organisatie waarover u kon beschikken. De andere bewijzen zijn ofwel spoorloos verdwenen, of zijn in het bezit van (Lo.), maar zij weigert deze over te maken (CGVS II p.6,16). Er moet echter worden benadrukt dat dit filmpje duidelijk gefabriceerd is en in geen geval als authentiek overkomt. Tijdens het ongeveer vier minuten durende filmpje bent u te zien achter een spreekgestoelte. U verklaart dat u tijdens de speech een menigte van 50 personen toesprak en dat uw publiek zeer enthousiast was (CGVS I p.15, CGVS II p.16), maar op de achtergrond van het filmpje is absoluut geen geluid te horen. Het komt dan ook weinig overtuigend over dat dit filmpje in de aanwezigheid van 50 personen zou zijn gemaakt, er zou dan op zijn minst geroezemoes te horen moeten zijn, zeker gezien de povere kwaliteit van de opname. Op een bepaald moment, na 2 minuten en 23 seconden, is er dan toch gedurende 2 seconden een beeld van een groep mensen te zien. Dit beeld is echter duidelijk uit een ander filmpje geknipt en tussen uw speech gemonteerd, het licht is immers volledig anders en het geluid van het publiek komt absoluut niet overeen met de omgeving waarin u tijdens het filmpje uw speech voorleest. Dat het enige materiële bewijs voor het bestaan van uw organisatie een dergelijk slecht gemonteerd filmpje is, doet de wenkbrauwen fronsen en komt uw geloofwaardigheid geenszins ten goede, integendeel. U vermeldde tijdens de gehoren bij het CGVS wel dat er nog ander bewijsmateriaal moet zijn, over de andere activiteiten van de meeting, over het theater enzovoort (CGVS II p.5), maar dit werd tot op heden niet ontvangen. Het CGVS kan in haar appreciatie echter geen rekening houden met bewijselementen die haar niet ter beschikking zijn gesteld.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De brief van uw zus en de bijhorende envelop zijn immers slechts subjectieve verklaringen van een u nabije persoon, die niet als objectief bewijs voor uw vervolgingsproblemen kunnen worden beschouwd.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is. U bleek immers geenszins op de hoogte te zijn van de reisdocumenten die u hebt gebruikt voor uw vlucht. U verklaart dat (J.) een paspoort voor u had, maar u weet niet welke naam daarin stond, welke foto werd gebruikt en of er al dan niet een visum in dat paspoort stond (CGVS I p.11). Hoeveel uw familie voor uw reis heeft betaald, weet u evenmin (CGVS I p.19). U verklaart dat (J.) dat paspoort enkel toonde, maar u dat niet gaf. Hij zei dat uw rol enkel was om niet te panikeren (CGVS I p.11). Echter, gezien het reële risico op strenge identiteitscontroles waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze en gezien de ernstige risico's die gepaard gaan met illegaal reizen, zowel voor u als de persoon die u vergezelde, is het niet aannemelijk dat (J.) u niet ten minste op de hoogte zou hebben gesteld van de inhoud van het paspoort dat voor u werd gebruikt. Uw verklaringen wekken dan ook het vermoeden dat u een Kameroense paspoort, waarvan u verklaarde dat u er nooit een hebt gehad (CGVS I p.11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst bent vertrokken, verborgen te houden. De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Kameroen naar België is zwaarwichtig en tast uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*.

Aangaande de enquêtes die zij afnam, wijst verzoekster erop dat er tijdens het eerste gehoor bij het CGVS slechts twee vragen werden gesteld. Het kon voor haar niet duidelijk zijn dat het CGVS meer details wilde weten, het CGVS trachtte niet om meer details te vragen en verzoeksters antwoorden zijn niet van die aard dat zij toelaten te twifelen aan de geloofwaardigheid van het relaas. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd de discussie hierover uitgebreider. Verzoekster citeert haar verklaringen van tijdens dit gehoor en vervolgt:

"Het is zo dat verzoekster een zeer algemene vraag wou stellen aan de ondervraagden, maar dat zouden ze het niet verstaan, dat ze haar discours aanpaste aan de vragen of onbegripen van de mensen. Dit blijkt heel duidelijk van het gehoor: verzoekster stelde eerst een algemene vraag alvorens delen van haar vraag te definiëren als het nodig is. Om op die manier spontanere antwoorden te bekomen.

Dit is geenszins onaannemelijk, en verzoekers' antwoorden en verklaringen kunnen niet als zo vaag beschouwen worden dat haar relaas in twijfel wordt gebracht.

Het CGVS beschrijft deze antwoorden als vaag terwijl het louter gaat om een spontane en onvoorbereid manier van antwoorden gaat."

Over de registratie van 'The Chosen Generation', stelt verzoekster te hebben uitgelegd waarom zij zich eerst informeerde bij andere organisaties. Vervolgens betoogt zij:

"Ervan uitgaan dat de eerste stap de officiële stap is, alvorens zich informeel te informeren is een heel subjectieve opvatting van hoe mensen handelen, die helemaal niet overeenkomt met de werkelijkheid.

Meeste mensen informeren zich op een informele manier, bij mensen die hen goede tips en raden kunnen geven, vooraleer officiële stappen te ondernemen : "Hoe heb je gedaan om u als zelfstandig te laten registreren en beginnen te werken ?", "Op welke stappen en elementen zou ik een bijzonder aandacht vestigen ?", "Zijn er elementen en documenten die een positieve invloed kunnen hebben op mijn dossier, die niet per se vereist worden, maar die beter toegevoegd worden ?", "Kent u iemand in een van de betrokkene diensten die beter bereid is om mij te ontvangen en te helpen ?", "Is het moeilijk ?", "Is het kostbaar ?",... De administraties die bedoeld zijn om de aanvraag tot registratie te ontvangen zijn trouwens niet altijd de beste raadgevers, en zijn zelfs niet altijd bereid om mensen effectief te helpen om een dossier in te dienen. Daar zijn er veel voorbeelden van, van de "Kruispuntbank van ondernemingen", tot de "Dienst Vreemdelingenzaken".

Daarenboven vindt het CGVS het logisch om eerst naar de bevoegde overheidsinstanties te stappen, zonder te vermelden welke dit zou zijn, wat niet zo eenvoudig is om te bepalen.

Men kan lezen op een blog op internet:

"Are you a change agent? Do you have the fire in you to create lasting change in Cameroon? Do you spend your time thinking about how to touch the lives of Cameroonians? Have you ever wondered about what it will take to get your organization registered as an Association/NGO in Cameroon? Have you clicked, and clicked, and clicked — searching for some valuable information on how to go about this? Your worries are over...I will tell it to you straight and direct."

Hieruit blijkt dat het niet zo eenvoudig is om de informatie te vinden via de officiële noch via de informele kanalen.

De verklaringen van verzoekster over haar eerste pogingen om een begin van informatie te hebben over het registreren van haar vereniging zijn dus perfect geloofwaardig."

Inzake de organisatie van de meeting, stelt verzoekster:

"Het CGVS vindt opnieuw dat de verklaringen van verzoekster over de organisatie van de meeting van 22 juni 2014 te vaag zijn om geloofwaardig te zijn. Verzoekster was inderdaad niet op de hoogte van de meeste logistieke aspecten van deze meeting, terwijl ze voorzitter was van de organisatie.

Dit is echter logisch gezien verzoekster zich niet bezighield met alle logistieke aspecten van het organiseren van de meeting. Het gebouw was bedoeld voor het organisatie van evenementen, en was al uitgerust met wat nodig was. Zij moesten slechts een microfoon vinden, wat (S.) heeft gedaan.

Er wordt verweten dat verzoekster de naam van de persoon die haar vertelde dat zij zich tot Mr (J.) moest richten om het gebouw te huren. Dat is nochtans een detail, die geen invloed heeft op de geloofwaardigheid van haar relaas. Er kan redelijkerwijs niet van haar verwacht worden dat zij weet de naam van deze persoon.

(...)

Die Mr. (J.), treed op als verantwoordelijk voor. Verzoekster legt uit hoe dit verliep, met details.

Voor het overige heeft de motivering betrekking tot details zonder belang voor het asielrelaas van verzoekster en het feit dat ze zich daar niet van herinnert of niet op de hoogte is is eveneens zonder belang in de beoordeling van haar geloofwaardigheid.

Verzoekster heeft bovendien een filmpje van haar speech aan het administratief dossier toegevoegd, dat op een objectieve manier aantoont dat zij het woord nam, voor een lange speech, bij deze meeting. De motivering van het CGS is hoogst subjectief en kan niet gevolgd worden. Het feit dat er een interruptie in de opname betekent niet dat er een montage plaatsvond. Zou dit filmpje gemonteerd zijn geweest, dan zou het CGVS dit kunnen stellen na een analyse van het bestand zelf, wat niet plaatsvond. De bewijskracht en draagwijdte van dat stuk wordt miskend. Het CGVS spreekt zich bovendien niet uit over de applaus die men oort op het einde van verzoeksters' speech. Dat is nochtans het teken dat er een publiek was. Dat bewijsmateriaal bevindt zich in het administratief dossier (als niet, dan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden ; recht op een eerlijke en doeltreffend procedure: Belgisch en Europees rechtsbeginsel, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 3 en 13 EVRM), zodat Uw Raad daarover oordeelt."

Over het gebrek aan informatie over haar asielrelaas, doet verzoekster gelden:

"Het CGVS verwijt aan verzoekster dat ze weinig initiatief nam om meer informatie te bekomen over haar asielrelaas.

Ten eerste wordt aan verzoekster verweten dat ze niet op de hoogte is van wat er is gebeurd met de andere leden van "The Chosen Generation". Het CGVS vindt het eveneens ongeloofwaardig dat de enige manier voor verzoekster om hen te bereiken via (Lo.) is, een persoon die ook aanwezig was op de meeting en de contactgegevens heeft van (L.) en (S.) terwijl ze enkele maanden hebben samengewerkt. Deze bewering van het CGVS wordt niet gestaafd door concrete elementen : hoe zou verzoekende partij in contact met hen kunnen komen ? Wordt er van haar verwacht dat zij met hun gegevens de vlucht nam, of dat zij van buiten kent ?

Verzoekster heeft uitgelegd op het CGVS dat ze alleen contact had met (S.) en (L.) per telefoon en dat ze dit nu niet meer kan doen.

Het enig concreet element dat het CGVS naar voor brengt, is het feit dat verzoekster via de sociale media deze personen had kunnen proberen contacteren. Zij is nochtans niet geregistreerd op gelijkaardige media, en weet bijgevolg niet hoe dit werkt. Verzoekster weet bovendien dat het gevaarlijk zou zijn (voor haar, en ook voor de mensen die zij zou contacteren), daar zij (of de personen met wie zij in contact zou raken) het risico lopen om geïdentificeerd en gelokaliseerd te worden.

Verzoekster heeft uitgelegd dat zij alles deed om (L.) en (S.) proberen te contacteren. (Lo.) was de enige persoon die met hen in contact had kunnen komen, en verzoekster had kunnen helpen om bijkomend element en bewijsmateriaal te krijgen. Die (Lo.) was zeer wantrouwend wanneer verzoeksters' zus haar vroeg voor meer informatie. Zij liet ook weten dat het gevaarlijk was om zich daarmee te bemoeien, en dat zij liever haar afstand wou nemen van deze zaak, want zij was bang voor haar leven.

Vervolgens haalt het CGVS aan dat verzoekster niet weet hoe vaak de politie langs is gekomen bij haar zus en bij haar moeder. Hierbij moet erop worden gewezen dat verzoekster al heel lang geen contacten meer heeft met haar moeder en dat alle communicatie verliep via haar zus, en ze heeft de keuze gemaakt om daar niet te veel over te praten (Gehoor CGVS, 3 maart 2015, bl. 4):

(...)

Verzoekster wenst te benadrukken dat het moeilijk was voor haar om de problemen en klachten van haar zus te horen. Verzoekster was hoogst ongerust na haar vlucht een aankomst in België. Zij sliep weinig. Telkens wanneer zij met haar zus praatte, was zij ontdaan en geëmotioneerd. De psycholoog raadde haar aan om de contacten met haar zus te beperken, om het dagelijks minder moeilijk te hebben.

Vorige week heeft verzoekster met haar zus gepraat. Verzoekster vernam dat de agenten bleven komen, voor "verrassingsaanvallen", dat zij doen alsof zij iets in het huis zoeken, maar zij weigeren te preciseren wat zij eigenlijk zoeken. Zij stellen ook vragen over verzoeksters, omdat zij haar blijven zoeken. Haar zus heeft ook verteld dat de agenten vragen stelden om te weten of verzoekster een liefde

had, of studievrienden, of een voogd of mentor. Verzoekster herinnert zich dat toen zij aangehouden was, haar meermaals werd gevraagd wie achter de organisatie en de meeting was. Haar ondervragers leken niet aannemelijk te achten dat verzoekster zelfs daarvoor verantwoordelijk was, en dat er niemand boven haar stond."

Verzoekster betoogt dat er geoordeeld moet worden dat haar relaas geloofwaardig is. Zij citeert verder uit algemene informatie en stelt dat haar verklaringen hiermee overeenstemmen. Verzoekster vraagt dat minstens het voordeel van de twijfel wordt verleend.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4).

2.1.3. Per aangetekend schrijven van 12 november 2015 legt verzoekster door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Zij wijst erop dat de inhoud van dit attest haar betoog in het verzoekschrift ondersteunt. Tevens benadrukt zij dat er rekening moet worden gehouden met dit verslag en met haar psychische situatie. Verder verwijst zij naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en leidt zij hieruit af dat zulk medisch attest een begin van bewijs kan uitmaken van het aangevoerde vervolgingsrelaas.

2.2.1. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster legt per aangetekend schrijven van 12 november 2015 en door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Zij benadrukt dat met dit verslag en met haar psychische situatie rekening gehouden moet worden. Verzoekster laat echter na om hierover verdere duiding te geven. Voorts kan uit het neergelegde attest weliswaar worden afgeleid dat verzoekster enkele kenmerken van PTSD vertoont doch blijkt hieruit geenszins dat dit in haar hoofde aanleiding zou geven tot het bestaan van geheugenproblemen. Evenmin blijkt hieruit dat van verzoekster niet mocht worden verwacht dat zij in staat was de gehoren bij het CGVS te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verder formuleerde noch verzoekster, noch één van de advocaten die haar bijstonden tijdens haar respectieve gehoren bij het CGVS enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren (administratief dossier, stukken 8 en 12). Hoewel aan verzoekster bij de aanvang van beide gehoren werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen diende te melden, maakte zij noch bij de aanvang van de gehoren, noch gedurende hun verdere verloop enige melding van psychische problemen die haar zouden verhinderen om de gehoren verder te zetten of om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster en de advocaten die haar bijstonden formuleerden evenmin enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van de gehoren de kans werd geboden. Uit de gehoorverslagen van het CGVS blijkt bovendien dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar omtrent haar beweerd reisweg naar België gemotiveerd wordt:

"(...) dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is. U bleek immers geenszins op de hoogte te zijn van de reisdocumenten die u hebt gebruikt voor uw vlucht. U verklaart dat (J.) een paspoort voor u had, maar u weet niet welke naam daarin stond, welke foto werd gebruikt en of er al dan niet een visum in dat paspoort stond (CGVS I p.11). Hoeveel uw familie voor uw reis heeft betaald, weet u evenmin (CGVS I p.19). U verklaart dat (J.) dat paspoort enkel toonde, maar u dat niet gaf. Hij zei dat uw rol enkel was om niet te panikeren (CGVS I p.11). Echter, gezien het reële risico op strenge identiteitscontroles waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze en gezien de ernstige risico's die gepaard gaan met illegaal reizen, zowel voor u als de persoon die u vergezelde, is het niet aannemelijk dat (J.) u niet ten minste op de hoogte zou hebben gesteld van de inhoud van het paspoort dat voor u werd gebruikt. Uw verklaringen wekken dan ook het vermoeden dat u een Kameroense paspoort, waarvan u verklaarde dat u er nooit een hebt gehad (CGVS I p.11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst bent vertrokken, verborgen te houden."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster geheel onverlet worden gelaten, onverminderd overeind. Dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar beweerd reisweg naar België, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van haar rol als bezieler, (mede-) oprichtster, voorzitter en organisator van en spreker op een meeting van een organisatie die de hebzucht uit de maatschappij wilde bannen, met name 'The Chosen Generation' (TCG).

Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoekster, indien zij werkelijk dermate begaan was met de gang van zaken in de Kameroense maatschappij, de hebzucht uit deze maatschappij wilde bannen en daarbij op lange termijn de maatschappij wilde veranderen, geen mensen of organisaties kende die dezelfde ideeën hadden als haar en zelfs naliet om zulke mensen of organisaties te zoeken. Gelet op de slagkracht die zulke mensen of organisaties mogelijks reeds hadden, had dit voor haar immers veel gemakkelijker en efficiënter kunnen zijn om haar doel te bereiken. De louter hypothetische verklaring dat iedere organisatie zijn eigen doel heeft en dat dit doel toch niet hetzelfde zou zijn als het hare, kan daarbij geen afbreuk doen aan het gegeven dat van verzoekster mocht worden verwacht dat zij minstens zou hebben getracht zich te informeren over de

vraag of er reeds mensen of organisaties bestonden die dezelfde maatschappelijke doelen nastreefden (administratief dossier, stuk 8, p.9-10).

In de bestreden beslissing wordt daarnaast terecht gesteld:

“Vooreerst bent u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke elementen van uw relaas. Zo verklaarde u dat u samen met (L.) en (S.) enquêtes ging afnemen bij mensen op straat om het probleem van hebzucht in de maatschappij aan te kaarten. U slaagt er echter niet in om concreet aan te geven wat deze enquêtes precies inhielden. U verklaart dat jullie vragen stelden als “Wat denkt u over de maatschappij, ontwikkeling en hebzucht en hoe kunnen de problemen in de maatschappij opgelost worden?” en u hebt het over de elementen van hebzucht, de wil naar meer en over hoe hebzucht invloed heeft op de maatschappij, hoe dat daarop inspeelt (CGVS I p.12, CGVS II p.11). Wanneer u er echter op wordt gewezen dat deze vragen erg vaag zijn om zomaar aan wildvreemden op straat te stellen, verklaart u dat u het had over bewustmaking over hebzucht en dat de vragen die jullie stelden leidden naar andere vragen. Wanneer mensen bijvoorbeeld vroegen wat u bedoelde met hebzucht en maatschappij, dan legde u uit wat dat betekende, namelijk “de effecten, de invloed, de elementen van hebzucht op de maatschappij” (CGVS II p.11). Er moet echter worden vastgesteld dat uw antwoorden met betrekking tot de vraagstelling tijdens de enquêtes ontzettend vaag en algemeen blijven en u er geenszins in slaagt aan te geven wat de concrete inhoud van deze enquêtes precies was, wat de mensen op uw vragen antwoordden en wat jullie daar dan mee deden. Van u als bezieler van het project “The Chosen Generation”, kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u heel concreet kunt aangeven wat de bedoeling was van deze enquêtes en als u werkelijk deze enquêtes hebt afgenomen bij mensen op straat, dat u toch concreter zou kunnen antwoorden wanneer u wordt gevraagd welke vragen u aan de mensen stelde. Dit blijkt echter helemaal niet het geval te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast ernstig wordt ondermijnd.”

Verzoekster voert geen dienstige argumenten aan ter ontkrachting van de voormelde motieven. Zij beperkt zich er immers toe haar eerdere gezegden te herhalen, deze te bevestigen en te poneren dat deze niet onaannemelijk en niet vaag zijn. Hiermee vermag zij niet de voormelde, concrete vaststellingen te weerleggen. Waar verzoekster stelt dat haar antwoorden spontaan en onvoorbereid waren, dient te worden opgemerkt dat dit er geenszins afbreuk aan doet dat, gelet op haar rol als bezieler en enquêteur van TCG, van haar mocht worden verwacht dat zij op een duidelijke, doorleefde en concrete wijze zou kunnen uiteenzetten wat de concrete inhoud van de door haar gevoerde enquêtes was, hoe de mensen hierop antwoordden en wat zij hiermee wilde bereiken. Dat zij hiertoe hoegenaamd niet in staat bleek, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster legde, nog daargelaten de vraag of haar verweten kan worden dat zij informeel trachtte te informeren over de mogelijkheden tot het registreren van haar organisatie, bovendien ongeloofwaardige en vage verklaringen af omtrent de stappen die zij hiertoe nam. Zo blijkt uit de verklaringen die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoekster beweerde naar een willekeurige organisatie te zijn gegaan waarvan zij een plakkaat zag staan. Dit is op zich reeds een bevreemdende verklaring. Indien verzoekster werkelijk zinnens was om zich terdege te informeren over de mogelijkheden tot registratie, kon worden verwacht dat zij dit niet zomaar lukraak en bij de eerste de beste organisatie waarvan zij een plakkaat tegenkwam zou doen. Daarenboven bleek verzoekster de naam van deze organisatie niet (volledig) te kunnen verstrekken doch omschreef zij deze als *“bla bla people’s association”*. Wie haar bij deze organisatie van antwoord had gediend, kon verzoekster evenmin aangeven. Indien verzoekster werkelijk bij een organisatie was gaan informeren hoe zij haar eigen organisatie kon laten registreren, kon minstens worden verwacht dat zij de namen van deze organisatie en de persoon die haar aldaar te woord stond zou kunnen verstrekken.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de meeting die verzoekster zou hebben georganiseerd en waarop zij als spreker zou hebben opgetreden voorts met recht gemotiveerd:

“Verder, over de organisatie van de meeting die op 22 juni 2014 zou hebben plaatsgevonden, bent u opnieuw onaannemelijk vaag. U verklaart dat u voor het gebruik van het gebouw waar de meeting zou doorgaan een goedkeuring moest krijgen. Iemand, u weet niet meer wie (CGVS II p.11), heeft u het adres gegeven van ene Mr (J.). Wat zijn functie is, weet u echter niet, u weet ook niet of hij al dan niet voor de overheid werkt. U verklaart dat hij er gewoon voor heeft gezorgd dat u de goedkeuring kreeg voor het gebruik van een gebouw.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat haar niet verweten mag worden dat zij de naam niet kent van de persoon die haar doorverwees naar ene Mr. J. Het is geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster de persoon kan benoemen die haar het adres gaf van Mr. J., de persoon van wie zij goedkeuring moest krijgen om het gebouw voor de meeting te gebruiken. Bovendien laat verzoekster de vaststelling onverlet dat zij, hoewel dit van haar mocht worden verwacht, niet kon

aangeven welke de functie van deze Mr. J. was en evenmin kon preciseren of deze persoon al dan niet voor de overheid werkte.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

“Over materiaal dat nodig was voor de meeting, weet u niets. U verklaarde dat het niet uw verantwoordelijkheid was om bv. pennen en papier aan mensen te geven en (S.) was degene die verantwoordelijk was voor een microfoon. Waar hij die heeft gehaald, heeft hij die gekocht of geleend, weet u niet (CGVS II p.12). Er moet echter op worden gewezen dat u verklaarde de voorzitter te zijn van “The Chosen Generation” en de organisator van een evenement waar meer dan 50 personen aanwezig waren. Er kan dus in alle redelijkheid worden gesteld dat u bijzonder weinig op de hoogte blijkt te zijn van de concrete organisatie van dit gebeuren, terwijl dit wel de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Op dit door u georganiseerde evenement hebt u immers een speech gegeven die ervoor heeft gezorgd dat u meer dan vier maanden in de gevangenis hebt doorgebracht. Dat u hier zo weinig over weet te vertellen en in het algemeen zulke vage verklaringen aflegt, is niet aannemelijk en wordt niet aanvaard.”

Verzoekster stelt ten onrechte dat het logisch zou zijn dat zij niet op de hoogte was van de meeste logistieke aspecten van de meeting. Zij was voorzitter van TCG, organiseerde en financierde de meeting en had daarbij slechts de hulp van haar twee medebestuurders, S. en L. Tevens diende zij te spreken op de meeting (administratief dossier, stuk 8, p.12). Gelet op deze verklaringen, mocht van haar weldegelijk een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent de logistieke aspecten van de meeting.

Verzoekster voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Verder moet worden vastgesteld dat u een onaannemelijk gebrek aan initiatief aan de dag legt om meer asielrelevante informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw problemen. Zo blijkt u totaal niet op de hoogte te zijn van wat er met de andere leden van “The Chosen Generation” is gebeurd na de meeting op 22 juni 2014. U weet niet of (L.) en (S.) problemen hebben gehad met de politie of of andere aanwezigen op de meeting moeilijkheden hebben ondervonden (CGVS I p.15,16). Wanneer u wordt gevraagd wat u hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen, blijkt dat u enkel via uw zus één persoon hebt gecontacteerd, (Lo.), die ook aanwezig was op de meeting, maar dat zij uw zus niet vertrouwde en geen informatie wilde geven. (Lo.) beschikt volgens u over contactgegevens van (L.) en (S.), maar ze wilde die niet geven, omdat ze bang was dat uw zus haar zou verklikken aan de politie (CGVS I p.16). Uw zus is ook langs geweest bij (L.), maar ze was niet aanwezig (CGVS II p.5), waarna niets anders meer werd ondernomen om (L.) te vinden. Wat (S.) betreft wist u al helemaal niet waar u hem zou moeten beginnen zoeken (CGVS II p.5). Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat de enige manier waarop u de twee medebestuurders van “The Chosen Generation” zou kunnen bereiken via (Lo.) is. (S.), (L.) en u hebben immers gedurende enkele maanden nauw samengewerkt om onder andere de enquêtes af te nemen en de meeting te organiseren. Dat u dus verklaart slechts via een persoon, (Lo.), die dan nog weigert mee te werken, informatie te kunnen verkrijgen over het lot van (L.) en (S.) wordt niet aanvaard en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Uw verklaring dat u de namen van de andere aanwezige mensen niet hebt onthouden en hen dus niet kunt contacteren, al dan niet rechtstreeks, voor meer informatie raakt eveneens kant noch wal. U was immers de voorzitter, de initiatiefnemer en de bezieler van het project “The Chosen Generation”. Er kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van enkele personen die aanwezig waren op de meeting of dat u ten minste meer pogingen zou hebben ondernomen om informatie over hen uit te zoeken, hetzij via contacten ter plaatse, hetzij via de sociale media. Uw verklaring dat u geen facebookprofiel hebt omdat u dat gewoon niet echt interesseert (CGVS II p.3) is hier niet afdoende. Het is immers in uw eigen belang om zoveel mogelijk informatie te verkrijgen over het lot van de andere participanten van de meeting, om zo een degelijke inschatting te kunnen maken van het gevaar dat u potentieel loopt. Dat u dus zelfs geen poging zou hebben ondernomen om andere aanwezigen van de meeting te zoeken via bv. facebook, is niet overtuigend. Daarenboven is het evenmin geloofwaardig dat de enige persoon die wel over contactgegevens van andere aanwezigen op de meeting, waaronder (L.) en (S.), zou beschikken, (Lo.) is, die zelf gewoon een deelnemer van de meeting was. Uit uw verklaringen kan immers op geen enkele manier worden afgeleid dat zij een belangrijkere rol speelde in de organisatie van het event (CGVS II p.5,16).”

De loutere herhaling van haar eerdere gezegden inzake de mogelijkheden tot contact met S. en L. en de loutere betwisting van de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt, is immers niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete motieven dienaangaande. Waar verzoekster *post factum* opwerpt dat zij bang was om via sociale media personen proberen te vinden of te contacteren, dient

voorts te worden opgemerkt dat zij dit eerder niet opwierp doch eenvoudigweg verklaarde dat zulke sociale media haar gewoon niet echt interesseren. Hoe dan ook kan dit niet volstaan om verzoeksters nalatigheid om zich (eventueel via contacten ter plaatse) trachten te informeren te vergoelijken. Redelijkwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielmotieven.

De bijgebrachte stukken zijn niet van die aard dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van deze asielmotieven kunnen herstellen.

Waar verzoekster de aandacht vestigt op het door middel van een aanvullende nota neergelegde medische attest en stelt dat dit als begin van bewijs van een asielrelaas kan gelden (rechtsplegingsdossier, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat, hoewel aangenomen kan worden dat zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor een asielrelaas, dergelijk attest op zich geenszins kan volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De brief van verzoeksters zus en de bijhorende envelop (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

De bewijswaarde van de video die verzoekster ter staving van haar relaas neerlegde en waarvan zich een aantal prints in het administratief dossier bevinden (map 'documenten') dient vooreerst danig te worden gerelativeerd gelet op het feit dat verzoekster zichzelf voorafgaand aan het eerste gehoor bij het CGVS niet eens de moeite had getroost om deze video te bekijken en om na te gaan of haar speech werkelijk op deze video stond (administratief dossier, stuk 12, p.15). Daar zij deze video wenste neer te leggen ter staving van haar relaas, kon toch minstens worden verwacht dat zij dit zou hebben geverifieerd. Via de vermelde link in de bestreden beslissing kon de Raad kennis nemen van inhoud van de video. Verweerder wordt bijgetreden in de terechte vaststelling dat het publiek dat gedurende enkele seconden te zien is in de video (ongeveer vanaf 2 min 25 seconden), gelet op het verschil in belichting en in acht genomen dat het geluid van het publiek absoluut niet overeenkomt met de omgeving waarin zij haar speech gaf, overduidelijk uit een ander filmpje werd geknipt en tussen verzoeksters speech werd gemonteerd. Verder laat verzoekster de terechte vaststelling ongemoeid dat er op de video, in weerwil van haar verklaringen omtrent haar zeer enthousiaste publiek, voor het overige geen achtergrondgeluid te horen is. Derhalve is het niet aannemelijk dat deze video werd gemaakt in de aanwezigheid van meer dan vijftig personen. Verzoekster erkent in het verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat zich in de video een interruptie voordoet. De loutere ontkenning dat uit deze interruptie zou blijken dat er een montage plaatsvond, kan niet volstaan om de voormelde vaststellingen te ontkrachten. Waar verzoekster de aandacht nog vestigt op het applaus dat op het einde van de video weerklinkt, dient verder te worden opgemerkt dat ook dit applaus klaarblijkelijk op de video is

gemonteerd. Het geluid van dit applaus stemt immers geheel niet overeen met de akoestiek van het gedeelte van de video waarop verzoekster spreekt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS